

Medlem siger, at denne Forholdsregel ikke vil hjælpe i almindelige Tider, saa formoder jeg, at det er hans Mening, at der i almindelige Tider ikke vil blive indbraget en heel Deel Pantar, men dette er en Feiltagelse; der existerer ingen Creditforening, som selv i almindelige Tider ikke kommer til at indbrage en heel Deel Pantar. Saafernt der ikke indbrages Gjalbsforfrevninger i det Forhold, hvori der skal indbrages, bliver man narret ved Creditforeningen, og derved accumuleres flere og flere Besværligheder, saa at der, naar extraordinaire Tilfælde indtræde, have saameget færre Midler til at møde dem med. Det er netop for ordinaire Tider, man skal have saadanne Bestemmelser, at man er sikker paa, at der ikke er mere circulerende Capital ude end den, Creditforeningen er berettiget til at have ude efter den strengeste Fortolkning. Den Creditforening, som sørger for ikke at komme ud af denne Stilling, vil staae længst og bedst gaae igjennem under extraordinaire Forhold. Naar det ærebe Medlem dernæst mener, at man dog i extraordinaire Tider maatte lade Creditforeningen accumulere saamange Pantar, som den vil, saa er dette i Theori og Praxis lige galt; det vilde da meget snart komme dertil, at Foreningen slet ingen Midler havde til at slydestigjøre sine Forpligtelser med. Troer Noget, at man i extraordinaire Tider kan undgaae ved specielle Love at fritage vigtige Creditinstituter, der forøvrigt maae anerkjendes for at være fuldstændig solvante, for i en vis Tid strengt at opfylde deres Forpligtelser, saa tager han feil; man kan ikke forubsee Alt, hvad der kan skee i extraordinaire Tider, og man vil derfor faae megen Uret, naar man lader de ordinaire Tider være uden nogensomhelst hensigtsmæssig Lovgivning af den Grund, at man i extraordinaire Tider alligevel maatte tage extraordinaire Forholdsregler. Det er just dette, man skal gjøre, man skal give Love for den Tid, man kan, for den Tid, man kan dømmes om, og være fattet paa at tage specielle Forholdsregler for de specielle Tilfælde, man iforveien ikke kan dømmes om.

Suel: Hvormegen Ugtelse jeg end nærer for denne Sagkundskab, som det ærebe Med-

lem for Veile (Gad) er i Besiddelse af med Hensyn til oconomiske Gjenstande, og hvormeg jeg end paastjønner den Interesse, han har viist for denne Sag, kan jeg dog ikke være enig med ham med Hensyn til hans Opfattelse af det Endringsforslag, som her foreligger. Det ærebe Medlem mener, at den Bestemmelse, der her ved søges indført i Loven, under rolige Forhold ikke vil have nogen Betydning, men derimod under kritiske Forhold, naar der indtræder en betydelig Nedgang i Landeiendommens Værdi, vil blive af den allerfarligste Betydning for Foreningen; men jeg kan ikke samstemme med ham i disse Betragtninger. Efter min Mening vil en Bestemmelse som denne under rolige Forhold staae som en Dæmper paa Bestyrelsens mulige Lyst til at give Laan ubøve, hvad Eiendommene kunne taale, og den vil indeholde en sær Opfordring for Bestyrelsen til at være varsom med at give for store Laan. Bestyrelsen maa vide, at dersom der indtræder en Krisis, som efter, hvad Erfaringen viser, kan indtræde med meget kort Varsel, saa ville disse strengere Bestemmelser medføre, at Foreningen ikke har det i sin Magt at kunne søge at undgaae Følgerne af overilede Laan ved at holde Eiendommene i længere Tid. Medens det saaledes under rolige Forhold er en Fordeel for Foreningen at have saadanne Bestemmelser, forekommer det mig, at det under kritiske Forhold, hvor Eiendomsforholdene vakte, ogsaa er i Foreningens sande Interesse, at den bliver nødt til at afvikle sine Forretninger i Løbet af 1 eller 2 Aar, som Tilfældet vil være efter det foreliggende Endringsforslag. Det er meget mere Tilfældet ved Landeiendomme end ved Kjøbstabeieendomme, at naar et offentligt Institut skal forvalte en stor Mængde Eiendomme, vil det vise sig ikke alene, at Institutet bliver bedraget, men ogsaa at vedkommende Eiendom bliver forringet i en saadan Grad, at den maa skee synker ned til langt under den Værdi, for hvilken den var pantsat til Foreningen. Det vil altsaa kun føre til en større Ruin og Obeleggelse i Længden, dersom man tillader en Creditforening at forvalte en stor Mængde Jord-eiendomme, som den umulig kan forvalte paa en tilfredsstillende Maade. Jeg skal derfor, hvormeg det end ved første Diekast kunde sy-